

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jacek Sobczak

w sprawie **J. J.**

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2014 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w S.,

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 maja 2014 r., sygn. II K [...], Sąd Rejonowy w S. wystąpił o przekazanie sprawy J. J., oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że oskarżony jest komornikiem przy Sądzie Rejonowym w S. i wprawdzie sędziowie wydziału karnego nie sprawują nad nim żadnej merytorycznej kontroli, to jednak kontrolę taką wykonuje Prezes tego sądu (zgodnie z ustawą o komornikach sądowych i egzekucji – Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376). Jak podkreślił w postanowieniu Sąd, fakt ten pośrednio (lub nawet bezpośrednio) wiąże się z okolicznościami sprawy, z wyjaśnień bowiem oskarżonego złożonych w postępowaniu wynika, że

kwestionuje on działanie Sądu Rejonowego w S. – Wydział Cywilny. Weryfikacja wiarygodności tych wyjaśnień stawiałaby Sąd „de facto w pozycji sędziego we własnej sprawie” (str. 2 postanowienia), bowiem Sąd musiałby skontrolować czynności przeprowadzone w sprawie, a także przesłuchać zawnioskowanego w akcie oskarżenia świadka sędziego SR G. K., która w okresie objętym aktem oskarżenia orzekała w Sądzie Rejonowym w S. (pozostając wiceprezesem Sądu). Wiarygodność zeznań tego świadka będzie podlegała ocenie orzekającego w tej sprawie sędziego wobec wyjaśnień oskarżonego i czynności Sądu Rejonowego w S.. Zdaniem Sądu okoliczności te uzasadniają wystąpienie z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w S. zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić tylko wtedy, gdy realnie występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie. Wyjątkowy charakter tego przepisu nakazuje jego stosowanie w rygorystyczny sposób. Zbyt szerokie jego stosowanie mogłoby bowiem osłabić poczucia zaufania do niezależności sądu i jego zdolności obiektywnego orzekania.

W rozważanej sprawie oskarżony J. J. jest komornikiem przy Sądzie Rejonowym w S. i, jak trafnie podniósł w postanowieniu Sąd, wprowadzie sędziowie wydziału karnego nie sprawują nad nim żadnej merytorycznej kontroli, to jednak kontrolę taką wykonuje Prezes tego sądu (zgodnie z ustawą o komornikach sądowych i egzekucji – Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376). Jednocześnie wiceprezes tego sądu został zawnioskowany w akcie oskarżenia w charakterze świadka, co stawia sędziego sprawozdawcę w niekomfortowej sytuacji i może osłabić, w odczuciu społecznym, zaufanie do zdolności obiektywnego orzekania. Na uwagę zasługują także, nie odnosząc się jednak do ich oceny, wyjaśnienia oskarżonego i podnoszony w ich treści zarzut dotyczący prawidłowości działania Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego.

Mimo, że w opisanej sytuacji brak jest konkretnych przesłanek uzasadniających wątpliwości co do bezstronności w odniesieniu do poszczególnych

sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym w S., jednak z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, w celu wyeliminowania wrażenia rozstrzygania przez Sąd „we własnej sprawie”, należało tę sprawę przekazać do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu w Ł..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[aw]